

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาซึ่งเป็นช่วงที่กำลังอยู่ในวัยรุ่น เป็นวัยที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางร่างกาย จิตใจและสังคม ปัญหาจึงมาจากทั้งตัววัยรุ่นเองและจากสิ่งแวดล้อม วัยรุ่นจึงต้องมีการปรับตัวและเผชิญกับปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมาย เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาพฤติกรรมทางเพศ ฯลฯ จึงกล่าวได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหามากที่สุด จากการที่วัยรุ่นต้องเผชิญกับปัญหาหลายประการนี้ นักเรียนวัยรุ่นโดยทั่วไป ยังไม่มีความสามารถและทักษะเหมาะสมเพียงพอที่จะเผชิญปัญหาที่เกิดขึ้นตามลำพังได้ บางคนที่ประสบปัญหาเหล่านี้ อาจไม่สามารถหาทางออกได้ หรือบางครั้งวัยรุ่นจะมีความขัดแย้งกันเอง ระหว่างความต้องการพึ่งตนเองและต้องการพึ่งผู้อื่นกับการปิดบังเรื่องราวตนเองหรือการเปิดเผย จึงไม่แน่ใจว่าเมื่อมีปัญหาจะปรึกษาใคร (วัชร ทรัพย์มี, 2522) ครูเป็นบุคลากรที่เป็นแรงสนับสนุนทางสังคมที่สำคัญยิ่งสำหรับวัยรุ่นไม่น้อยไปกว่ากลุ่มเพื่อนหรือพ่อแม่ โดยการมอบความรัก ความเข้าใจ เป็นที่ปรึกษาให้กับเด็กได้ จากการศึกษาพบว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษามีความต้องการรับบริการปรึกษาจากครู ต้องการความรักความเอาใจใส่ ต้องการความเป็นกันเองกับครูทั้งสิ้น หากครูทุกคนปฏิบัติหน้าที่ในการให้การปรึกษากับนักเรียนควบคู่กับการทำหน้าที่ในการสอน นักเรียนย่อมได้รับการเอาใจใส่อย่างทั่วถึง การให้บริการปรึกษาแก่นักเรียนจึงเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเด็กเหล่านี้ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ หรือไม่ได้รับการชี้แนะทางที่ถูกต้องทันต่อเหตุการณ์จากผู้ใหญ่ อาจนำไปสู่การแก้ปัญหาหรือตัดสินใจที่ไม่ถูกต้อง ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจจะทวีความรุนแรงและส่งผลเสียหายแก่นักเรียนโดยตรงและยังอาจส่งผลกระทบต่อผู้ใกล้ชิดและสังคมอีกด้วย การให้บริการปรึกษาจึงเป็นกระบวนการหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้นและสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ทุกด้าน ในโรงเรียน ครูเป็นผู้ที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลกับเด็ก ครูจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่จะคอยเป็นผู้ให้บริการปรึกษา เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาก็อาจจะเกิดขึ้นรุนแรงต่อไป ดังนั้นหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งของครูที่ต้องปฏิบัติควบคู่ไปกับการสอนปกติ คือการเป็นผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน

การให้บริการปรึกษาในโรงเรียนมีจุดหมายเพื่อช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งเป็นการช่วยส่งเสริมให้เยาวชนมีคุณภาพตามนโยบายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540 – 2544) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545 - 2549) ที่ยังคงมุ่งเน้นพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างต่อเนื่อง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 6 มีหลักว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้ง ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรมและจริยธรรม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มาตรา 22 กล่าวถึงแนวการจัดการศึกษา ต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและตาม ศักยภาพ มาตรา 24 กำหนดให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับ ความสนใจ ความถนัด ของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ในการพัฒนาศักยภาพของคนไทยให้มีมาตรฐานทัดเทียม นานาชาติ ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2540) ได้ ประกาศใช้แผนพัฒนางานแนะแนวระยะที่ 2 (พ.ศ.2540 – 2544) โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนมี คุณภาพชีวิตที่ดี รู้จักและเข้าใจตนเอง รู้จักคิดและตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเอง รู้จักตั้งเป้าหมาย ชีวิต สามารถปรับตัวและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และหลังจากมีการติดตามผลการดำเนินงาน พบว่าการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนยังไม่บรรลุ วัตถุประสงค์ โดยภาพรวมการปฏิบัติงานส่วนใหญ่ยังไม่กระจายอย่างแท้จริง ความรับผิดชอบ ส่วนใหญ่ยังอยู่ที่ครูแนะแนว ปัจจุบัน กรมวิชาการ (2543) ได้มีการพัฒนาปรับปรุงระบบการแนะแนว ในสถานศึกษา โดยการจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2545 โดยยึดหลักผู้เรียนสำคัญ ที่สุด ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนา ได้เปิดโอกาสให้ครูทุกคนได้มีส่วนร่วมมีบทบาทหน้าที่ ในการให้บริการปรึกษาแก่นักเรียน โดยถือว่าการพัฒนาผู้เรียนเป็นภาระหน้าที่ของครูทุกคน

ตามบทบาทและหน้าที่ของครูคือ มีหน้าที่ในการให้ความรู้ อบรมสั่งสอนศิษย์ให้ได้ รับทั้งความรู้และเป็นทั้งคนดี มิใช่มีหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียว ครูต้องรู้จักนักเรียนอย่างถ่องแท้ เป็นผู้ชี้แนะว่า ศิษย์ควรจะมีความรู้ทิศทางในการดำเนินชีวิตไปทางใดหรือมีสิ่งใดที่ควรได้รับการ ปรับปรุงหรือพัฒนา แต่ในสภาพปัจจุบัน ครูบางคนมีความเข้าใจว่าหน้าที่ของครูคือการสอน หนังสือเท่านั้น จากสภาพการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครูที่กล่าวมา บุคคลที่เกี่ยวข้อง ทางการศึกษาต่างก็มองเห็นตรงกันว่าจำเป็นต้องพัฒนาครูให้ทำบทบาทหน้าที่ครูอย่างแท้จริง โดย สนับสนุนให้ครูทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน ดูแลและเอาใจใส่นักเรียนยิ่งขึ้น

บริการให้การปรึกษาเป็นบริการหนึ่งของงานแนะแนวในโรงเรียนผู้ที่รับผิดชอบโดยตรงคือครูแนะแนว นโยบายที่ส่งเสริมให้ครูทุกคนเป็นครูแนะแนวหรือทำหน้าที่ในการให้การปรึกษานักเรียน จึงเป็นนโยบายหนึ่งที่ต้องการส่งเสริมพัฒนาครู โดยเน้นให้ครูทุกคนทำหน้าที่เป็นผู้ให้บริการตามคำกล่าวที่ว่า " ครูทุกคนเป็นครูแนะแนวได้" นั่นคือครูทุกคนเป็นผู้ให้คำปรึกษาได้ ซึ่งเป็นการให้บริการปรึกษาในระดับต้นเท่านั้น โดยบังอร เอี่ยมรอด (2538) ได้ประมวลความคิดของผู้รู้ในวงการศึกษานักแนะแนวเกี่ยวกับคำกล่าวที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการปรึกษาในโรงเรียนว่า หมายความว่าครูทุกคนสามารถที่จะปฏิบัติได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น จะให้ปฏิบัติได้ถูกต้องลึกซึ้งเหมือนผู้ที่ได้รับการอบรมฝึกฝนมาโดยเฉพาะย่อมเป็นไปไม่ได้ ครูต้องรู้จักใช้หลักจิตวิทยากับนักเรียนควบคู่กับการเรียนการสอน เข้าใจธรรมชาติของนักเรียน ยอมรับความแตกต่างของนักเรียน ต้องมีความสามารถในการให้นักเรียนรู้จักตนเอง สามารถเลือกและตัดสินใจได้อย่างฉลาด กรมสามัญศึกษาเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการบริการปรึกษาว่าเป็นบริการที่ช่วยส่งเสริมคุณภาพการศึกษา ช่วยลดการสูญเสียทางการศึกษา ดังที่ปรากฏเป็นปัญหาในปัจจุบัน เช่น การหนีเรียน การประพฤติปฏิบัติตนไม่เหมาะสม เป็นต้น จึงมีนโยบายส่งเสริมพัฒนาให้ครูทุกคนรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน โดยมีการจัดอบรมปฏิบัติการให้ครูสามารถใช้จิตวิทยาในการดูแล แก้ปัญหานักเรียนอย่างต่อเนื่อง และนโยบายกรมสามัญศึกษาในปีการศึกษา 2545 ที่ต้องการพัฒนาครูแนะแนวในโรงเรียนให้เป็นนักจิตวิทยาโรงเรียน (กรมสามัญศึกษา, 2544)

ปัจจุบันอาชีพครูกำลังมีการพัฒนาวิชาชีพ ผู้ที่จะเป็นครูมืออาชีพ ควรมีลักษณะ เก่ง ดีและมีความสุข ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของความฉลาดทางอารมณ์ เป็นปัจจัยที่สำคัญในการทำงาน ให้ประสบความสำเร็จ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดีและมีความสุข สามารถรับรู้ เข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม มีความสุขในการปฏิบัติงาน โดยวีระวัฒน์ ปันนิตา มัย (2543) ได้กล่าวถึงอาชีพครูและผู้ที่ทำหน้าที่ในการให้บริการปรึกษาว่า เป็นอาชีพที่จำเป็นต้องมีความฉลาดทางอารมณ์สูง และทศพร ประเสริฐสุข (2542) กล่าวว่าผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์เป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตดีมีความสุขและพร้อมที่จะนำเอาพลังแห่งความรู้สึกเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดการพัฒนาประโยชน์และด้านต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับทฤษฎีขั้นไม่จริยธรรมของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538) ที่กล่าวว่าสุขภาพจิตดีเป็นลักษณะพื้นฐานสำคัญทางจิต ผู้ที่มีสุขภาพจิตดีเป็นผู้ที่พร้อมจะกระทำพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม โดย Maslow (1954 อ้างในดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2531) และเชื่อว่าสุขภาพจิตของบุคคลเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้บุคคลพัฒนาความต้องการไปถึงขีดสูงสุด เมื่อถึงขั้นสูงสุดแล้ว บุคคลนั้นจะเป็นผู้ที่พร้อมจะพัฒนา

ตนเองและสังคม ดังนั้นครูที่มีฉลาดทางอารมณ์ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่มีความสุขและมีสุขภาพจิตดี ต้องการที่จะพัฒนาช่วยเหลือนักเรียน ต้องการที่จะให้นักเรียนมีความสุขและเกิดศักยภาพสูงสุด น่าจะเป็นผู้ที่มียุติกรรมในการให้บริการปรึกษาแก่นักเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าความฉลาดทางอารมณ์สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครูได้หรือไม่

นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญเป็นอันดับแรกในการให้บริการปรึกษาคือทัศนคติต่อการให้บริการปรึกษาของผู้ที่ให้บริการปรึกษา ทัศนคติมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ มนุษย์มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตามที่ตนมีทัศนคติทางบวกต่อสิ่งนั้น ทัศนคติเป็นตัวทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้แม่นยำกว่าจิตลักษณะอื่นๆ (ถวิล ธาราโกชน, 2532) ดังนั้นทัศนคติต่อการให้บริการปรึกษา เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งของผู้ให้บริการปรึกษา ถ้าผู้ปฏิบัติมีทัศนคติที่ดีต่อการให้บริการปรึกษา ก็ย่อมจะมีความพอใจและเต็มใจที่จะให้บริการปรึกษาแก่ผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพครูที่ต้องให้การอบรมสั่งสอนความรู้ เป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับเด็ก ต้องการช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมายในด้านต่างๆ ถ้าครูมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการให้บริการปรึกษาย่อมมีความพอใจและเต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการให้การปรึกษาดด้วยความภาคภูมิใจ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าทัศนคติต่อการให้บริการปรึกษาของครู สามารถที่จะพยากรณ์พฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครูได้หรือไม่ โดยศึกษาความฉลาดทางอารมณ์เป็นตัวแปรร่วมพยากรณ์ด้วย เพื่อผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครูได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นแนวทางในการพัฒนาส่งเสริมครูให้เป็นมืออาชีพ เป็นคนดี คนเก่งและมีความสุขในการทำงาน พัฒนาสู่มาตรฐานที่เหมาะสมในการเป็นวิชาชีพชั้นสูงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการให้บริการปรึกษาและความฉลาดทางอารมณ์กับพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครู
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ร่วมกันของทัศนคติต่อการให้บริการปรึกษาและความฉลาดทางอารมณ์ต่อพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครู
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาในครูที่ทำหน้าที่สอนในกลุ่มวิชาต่างกันและเพศต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัย

สมมุติฐานที่ 1 ทศนคติต่อการให้บริการปรึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครู

สมมุติฐานที่ 2 ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครู

สมมุติฐานที่ 3 ทศนคติต่อการให้บริการปรึกษาและความฉลาดทางอารมณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์พฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครู

สมมุติฐานที่ 4 ครูที่สอนกลุ่มวิชาต่างกันและเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาต่างกัน

ขอบเขตการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของทศนคติต่อการให้บริการปรึกษาและทศนคติต่อการให้บริการปรึกษาของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยศึกษาข้าราชการครูที่ทำหน้าที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดกาฬสินธุ์ ในปีการศึกษา 2544

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทศนคติต่อการให้บริการปรึกษาครู หมายถึง การประเมินความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิดและแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของบุคคล ที่มีต่อการให้บริการปรึกษาว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ชอบหรือไม่ชอบ มีประโยชน์มากหรือน้อย รวมทั้งแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในการให้บริการปรึกษาแก่นักเรียน ประเมินโดยใช้แบบวัดทศนคติต่อการให้บริการปรึกษาของครูที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

2. ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถทางอารมณ์ในการดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข ประเมินโดยใช้แบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ในผู้ใหญ่ของกรมสุขภาพจิต ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่

1. ความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ประกอบด้วย

1.1 ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง คือ รู้อารมณ์ และความต้องการของตนเอง ควบคุมอารมณ์และความต้องการได้ แสดงออกได้อย่างเหมาะสม

1.2 ความสามารถในการเห็นใจผู้อื่น คือ การใส่ใจผู้อื่น เข้าใจและยอมรับผู้อื่น แสดงความเห็นใจอย่างเหมาะสม

1.3 ความสามารถในการรับผิดชอบ คือ รู้จักการให้กับรับ รู้จักรับผิดชอบให้ผู้อื่น เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

2. ความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่ง หมายถึง ความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ประกอบด้วย

2.1 ความสามารถในการรู้จักและสร้างแรงจูงใจให้ตนเอง คือ รู้ศักยภาพของตนเอง สร้างขวัญและกำลังใจให้ตนเองได้ มีความมุ่งมั่นที่จะไปถึงเป้าหมาย

2.2 ความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหา คือ รับรู้และเข้าใจปัญหา มีขั้นตอนในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม มีความยืดหยุ่น

2.3 ความสามารถในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น คือ รู้จักการสร้างสัมพันธภาพที่ดี กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม แสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งได้อย่างสร้างสรรค์

3. ความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุข หมายถึง ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข มีความภาคภูมิใจในตนเอง พอใจในชีวิตและมีความสุขสงบทางใจ ประกอบด้วย

3.1 ความภาคภูมิใจในตนเอง คือ เห็นคุณค่าในตนเองและเชื่อมั่นในตนเอง

3.2 ความพึงพอใจในชีวิต คือ รู้จักมองโลกในแง่ดีมีอารมณ์ขัน

3.3 พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ความสงบทางใจ คือ มีกิจกรรมที่เสริมสร้างความสุข รู้จักผ่อนคลาย มีความสงบทางจิตใจ

4. ภูมิหลังและลักษณะส่วนบุคคล หมายถึง เพศและกลุ่มวิชาที่สอน โดยกลุ่มวิชาที่สอน จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. กลุ่มวิชา วิทยาศาสตร์ - คณิต หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่สอนวิชาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เคมี ฟิสิกส์ ชีววิทยา หรือวิชาคณิตศาสตร์ มากที่สุด
2. กลุ่มวิชา ศิลป์ - ภาษา หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่สอนวิชาเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ ภาษาไทย และ สังคมศึกษา มากที่สุด
3. กลุ่มวิชาชีพและวิชาพื้นฐาน หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่สอนวิชาที่นอกเหนือจากกลุ่มวิชาที่ 1 และ 2 ได้แก่ วิชาเกษตรกรรม หัตถกรรม ศิลปศึกษา คหกรรม อุตสาหกรรม สุขศึกษา พลานามัย พานิชยกรรม โภชนาการ คอมพิวเตอร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ กิจกรรม นันทนาการ ใตทัศนศึกษา ฯลฯ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการให้บริการปรึกษาและความฉลาดทางอารมณ์กับพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครู
2. ทำให้ทราบความสามารถในการพยากรณ์ของทัศนคติต่อการให้บริการปรึกษาและความฉลาดทางอารมณ์ ที่มีต่อพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครู
3. ทำให้ทราบความแตกต่างพฤติกรรมการให้บริการปรึกษาของครูที่สอนในกลุ่มวิชาและเพศที่ต่างกัน